

ע"פ 48766/01/16 - דסה טשאגר - בעצמו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

05 מאי 2016

עפ"ת 48766-01-16 דסה טשאגר נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופטת עמיתה קלרה רג'יניאנו
המערער
דסה טשאגר - בעצמו
על ידי עו"ד נתן

נגד
המשיבה
מדינת ישראל
על ידי עו"ד ליטל שירי

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בפניי ערעור על החלטה של בית משפט השלום לתעבורה בפ"ת (כב' השופט צימרמן) בתיק 6005-11-15 מתאריך 21.12.15 במסגרתה דחה בית משפט קמא את בקשת המערער לבטל פסק דין שניתן בהעדרו.

המערער הועמד לדין בעבירה של נהיגה בשכרות. המערער קיבל את הדוח מידי השוטר במעמד עריכת הדו"ח בתאריך 17.7.15 וזומן והתייצב בבית המשפט בתאריך 23.11.15. המערער חתם על הדו"ח. בתאריך הדיון לא התייצב המערער בבית המשפט ונשפט בהעדרו. המערער נידון לפסילה למשך שנתיים וקנס בסך 2,000 ₪.

בתאריך 21.12.15 הגיש כאמור המערער בקשה לביטול פסק הדין וטען שהוא עולה מאתיופיה ושאינו דובר את השפה העברית כהלכה ולמעשה אינו יודע קרוא וכתוב בשפה העברית. לפיכך לא הבין מתי והיכן אמור להתייצב למשפט התעבורה. עוד נטען כי למערער נגרם עיוות דין שכן הוא לא זכה להתכונן כהלכה למשפט, לקרוא את חומר הראיות שבתיק ולנסות להגיע להסדר עם התביעה. בנוסף נטען כי על פי פסיקה של בית המשפט המחוזי בעבירה של נהיגה בשכרות אין לקיים את הדיון שלא במעמד הנאשם גם כאשר אין הצדקה לאי התייצבותו למשפט.

בית משפט קמא דחה את הבקשה וקבע כי הנאשם (המערער) זומן כדין והיה עליו לבדוק מבעוד מועד (ארבעת החודשים שבין מועד העבירה למועד המשפט) מה כתוב במסמך אשר קיבל מהשוטר בשטח.

על החלטה זו של בית משפט קמא הוגש הערעור המונח בפניי.

עמוד 1

בהודעת הערעור חזר ב"כ המערער על הטענות שנטענו בבית משפט קמא והדגיש כי למערער נגרם עיוות דין שכן נגזר עליו עונש של פסילה למשך שנתיים, עוד נאמר כי לעיתים מגיעים להסדר עם התביעה שאינו מחייב לאחר מכן חידוש רישיון ואילו במקרה הנ"ל המערער לא זכה להגיע למו"מ עם התביעה.

ב"כ המשיבה מתנגדת לקבלת הערעור. בפתח הדיון הציגה לי ב"כ המשיבה החלטה של בית המשפט העליון ברע"פ 1798/15 שם קבע בית המשפט כי לשונו של סעיף 240 לחסד"פ סגורה וברורה וכוללת בטוחה עבירות של נהיגה בשכרות.

בית המשפט הוסיף כי לשון הסעיף אינו מונע מבית המשפט להפעיל שיקול דעת בנושא במסגרת נסיבותיו של כל מקרה. באשר לאי התייבשותו, טענה ב"כ המשיבה כי המערער זומן כדין ולא התייבש. ובאשר לטענה של עיוות דין, נטען כי הטענה מכוונת כנגד העונש שנגזר על ידי בית משפט קמא וזה כשלעצמו אינו גורם לעיוות דין (לפי פסיקה של בית המשפט) ומשכך ביקשה לדחות את הערעור.

לאחר ששמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים, דין הערעור להידחות.

אף לא אחד מהנימוקים שפורטו בהודעת הערעור מצדיקים לקבל את הערעור. המערער זומן כדין, וכפי שבירר עם ביתו לאחר מתן גזר הדין, מה מהותו של גזר הדין שקיבל (כך לפי דבריו) היה עליו אם לא הבין במה מדובר, לברר מתי עליו להתייבש לבית המשפט לדיון. באשר לטענה של עיוות דין, מבלי להקל ראש במרכיבי גזר הדין (פסילה לשנתיים וקנס על סך 2,000 ₪), חומרת העונש בנסיבות אלו, איננה נסיבה לעיוות דין. אם סבור היה המערער שהעונש שנגזר עליו חמור וחורג מרמת הענישה המקובלת, היה עליו לערער על גזר הדין. באשר לטענה כי לא ניתן היה לקיים את הדיון בהעדרו של המערער, התשובה ניתנה על ידי בית המשפט העליון ברע"פ שצוטט לעיל.

סוף דבר, הערעור נדחה.

לפנים משורת הדין, אני מורה על עיכוב תשלום הקנס המקורי עד ליום 19.5.2016. לא ישולם הקנס עד לתאריך הנ"ל, יישא הפרשי ריבית והצמדה מיום התשלום המקורי על פי פסק דין של בית משפט השלום.

**ניתנה והודעה היום כ"ז ניסן תשע"ו,
05/05/2016 במעמד הנוכחים.
קלרה רג'יניאנו, שופטת עמיתה**